

essent; non est quod quisquam dubitet.

An id voluerint illi, qui Julio Scaligero sententiam suam probaverunt, nescio; nec quicquam in hoc genere, de certo confusionis modo, rigidè definiendum concesserim: illorum autem sententiam, qui varias tum linguas, plenas & perfectas, ab Hebraicâ diversas, subito emeruisse contendunt, & aliter opinandi libertatem nobis non relinquunt, cur aliorum sententiis præferamus, nulla, quod sciam, tam dubiâ Sacrae Scripturae autoritate, causa.

Objiciunt tamen viri docti, hanc sententiam repugnare menti Scripturae, quæ *semper*, ut ipsis visum, *confusionis linguarum* meminit ante dispersionem: ex quo evidenter argui volunt, confusionem linguarum in ipsâ extructione Urbis & turris contigisse. Utinam pressius & signatius, prout res ipsa merebatur, nobiscum egissent viri docti. In neutro enim nobis satisfaciunt; neque in antecedente Scripturae testimonio, neque in ista quam inde eliciunt consequentia. Sed de posteriore ipsi viderint, si nos de Scripturâ quod quasi proferunt, aliter rem habere ostendimus.

Con-

Bu. Diatr.
II. §. 19.

